

Maj Britt Andersen i Lilleputthammer

ØYER: Lørdag tar Maj Britt Andersen med seg Øyer barnesangkor på Rippel Rappel-konserten i Lilleputthammer lørdag 6. juni.

Koret har brukt store deler av vinteren og våren til å øve inn sangene de skal fremføre sammen med toningen Maj Britt Andersen. For bygdas yngste sangere er dette årets høydepunkt.

Det er 15 år siden Rippel Rappel

ble gitt ut. Musikken ble også laget som serie i Barne-TV på NRK, der Maj Britt Andersen delte ansvaret med skuespilleren Trond Brønne.

Lørdagens musikalske forestilling skjer i friluft, i det som i Lilleputthammer heter Søndre Park, altså sør på området.

Av sangene som fremføres er «Stakkars lille væla mi», «På bærtur», «Livet er ei vise», «Dæinsefest

på sokkelesten», «Bønnen min» og «Grisevisa.

Sjøl om Lilleputthammer denne sesongen har hatt åpent i to helger allerede, er «Rippel Rappel» på mange måter den ordentlige åpningen på årets sommer.

Lørdag 20. juni blir det olabilløp, lagt til Tingberg, og onsdag 24. juni besteforeldredag i Anne Cath Vestlys ånd.

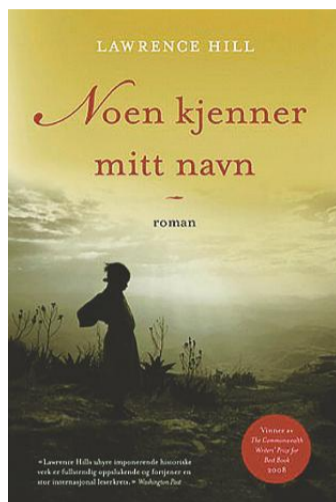
TIL LILLEPUTTHEAMMER: Maj Britt Andersen og Øyer barnesangkor synger i Lilleputthammer lørdag.

Foto: Camilla Berg Hansen

Stipend

LILLEHAMMER: Hedmark og Oppland musikkrådets stipend for 2009 går til Marte Skattebo fra Røn.

Musikkråd deler hvert år ut stipend til unge utøvere fra, eller med tilknytning til Innlandet. I år er det på 3.000 kroner. Skattebo spiller alt-horn, og er elev ved Vestre Slidre kulturskole. Hun får stipendet for å delta på Nasjonalt brassbandkurs.

Fiksjon til å tro på

BOK

LAWRENCE HILL

Noen som kjenner mitt navn
Oversatt av Stian Omland
Font forlag

Anmeldt av Ivar Olstad

Fiksjonshistorie er ingen ufarlig sport. Sammensetningen av oppdiktet person og reelle mennesker, i forfatterskapte samtaler og situasjoner som kobles inn i sanne, historiske begivenheter, kan lett forvirre mer enn opplyse, underholde mer enn «undervise». Vi har etter hvert mange vellykkede eksempler i sjangeren, men det bør være et krav at forfatteren spiller med åpne kort og gir klar beskjed om hva som er sant og hva som er påhitt.

Kanadiere Lawrence Hill gjør nettopp det. Hans vestafrikanske heltinne Aminata Diallo har aldri levd, men store deler av historien om henne kunne gjerne vært sann: Fra en muslimsk landsby-barndom i det nåværende Mali, via kidnapping som 11åring i 1756, overfart til South Carolina med britisk slaveskip, trellelivet på en indigoplantasje, flukt fra sin herre i et opprørspregget New York, vonde år i Nova Scotia, etter hvert tilbake til Sierra Leone og – endelig – som abolisjonistenes feirede sannhetsvitne i London på be-

Knallhard jente vold

BOK

ANNETTE MÜNCH

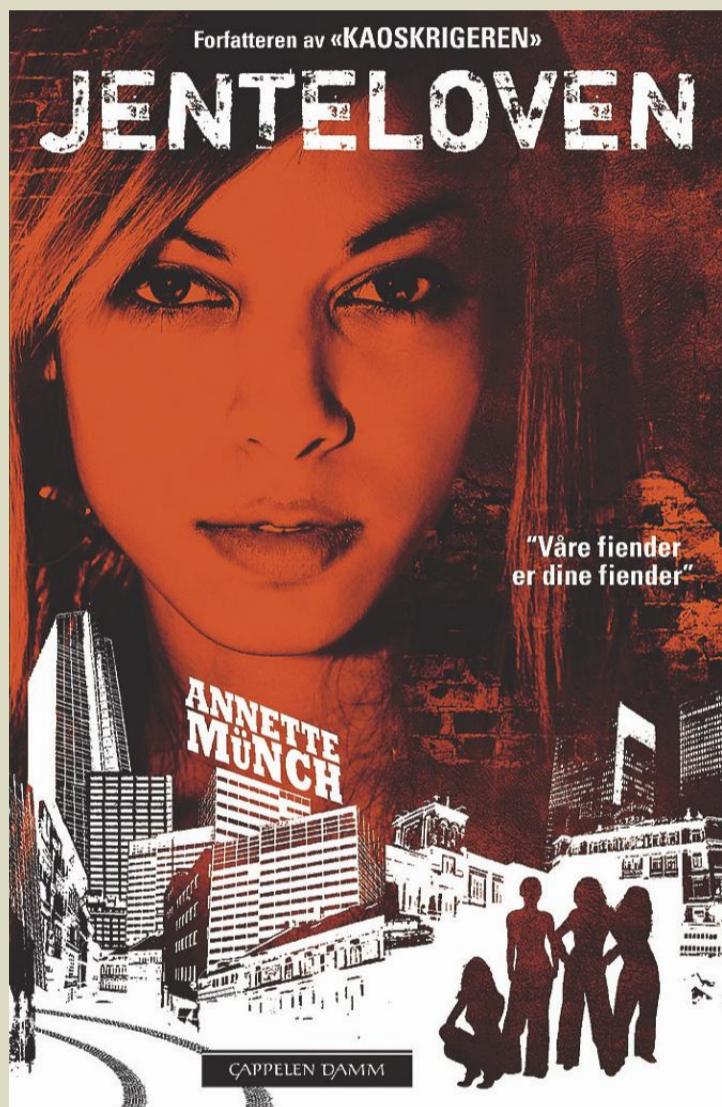
Jenteloven
Cappelen Damm

Anmeldt av Ivar Olstad

Saga, ei jente midt i videregående skolealder, blir tvunget til å flytte fra trygt pappamiljø i småby til karriere-mamma i et nervepirrende utrygt Oslo. Der må hun naturlig nok finne sin plass i ett av ganske så sprikende jentemiljøer. Sårbar som hun jo er, graviterer hun mot og inn i en multietnisk jentegjeng man på ingen måte kan kalle mors beste barn. Samholdet her er 100 prosent, aldri skal man svikte hverandre, og du kan stole totalt på vennene («venninnene») blir for søtt). Men på den andre siden: Nåde den som vil ut av sirkelen, som forelsker seg i en gutt (det annet kjønn skal brukes og kastes bort), som sår tvil som jentelovens knallharde krav. Da snakker man ikke lenger om mobbing i vanlig forstand, men om rå hevsn: Motbydelig, grov vold, store materielle ødeleggelser, psykisk tortur henimot det optimale resultatet – offerets selvmord. I så måte er vel dette et sett med «lover» som vi er vant til å forbinde med A- og B-gjenger og andre organisasjoner vel plassert innenfor kriminalitetsgjerdet.

«Jenteloven» er en ungdomsroman for voksne. Sannsynligvis er den spennende lesning for den samme ungdommen, men i mine godt eldre øyne blir den en grøss- og-gru-skildring fra et hovedstadsmiljø vi bare leser om i avisene. Eller, kanskje har jentebrutaliteten spredt seg utover i landet? Finnes det elementer av den nærmere enn vi liker å tro?

Uansett: Enten man leser «Jenteloven» som en tilnærmet

sosialantropologisk beskrivelse av en subkultur midt i blant oss, eller som en vanlig spenningsroman, er den god litteratur. God fordi Annette Münch får til det vanskelige kunststykket å gi en ytterst replikkspekket skrivemåte et naturlig preg. Og god fordi leseren henger med i og tror på den drivende handlingen – føler det vondt når det går som galest for Saga og blir glad når det letner igjen. Anbefales for alle nysgjerrige!

“Våre fiender er dine fiender”

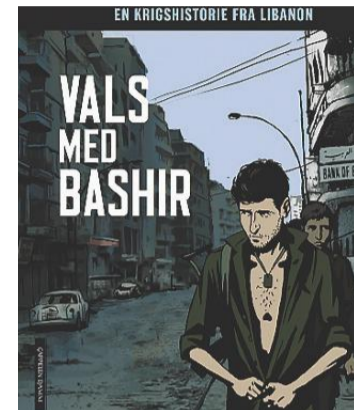
“Kanskje har jentebrutaliteten spredt seg utover i landet?”

gynnelsen av 1800-tallet. Alt dette er basert på fakta. Hill refererer til både ekstensiv og intensiv lesning av dagbøker og historiske verk som grunnlag for beskrivelsene sine, og er helt klar på hvor og når han beveger seg utenfor sannhetskravene. Dermed gjør man lurt i å lese forfatterens kommentarer bakerst i boka før man begir seg inn i romanens verden.

«Noen kjenner mitt navn», el-

ler «The Book of Negroes», som tittelen opprinnelig lyder, fortjener også i norsk oversettelse mange av godordene som er blitt originalen til del. Aminata er en ordentlig heltinne i kraft av sin livsvilje og våkne intelligens, men samtidig ikke mer oppblåst enn at vi både tror på henne og blir begeistret imponert. Selve innholdet er ofte forferdelig – det ligger i sakens natur. Men Lawrence Hill og hans norske oversetter greier

kunststykket å gi de grusomme detaljene en merkelig nøktern tone. Den samstemmer med jegerpersonens evne til å distansere seg fra virkelighetens djevleskap, nettopp for å kunne overleve og komme videre på sin høyst dramatiske livsveg. Det er kontrastkombinasjonen av ondt og godt, stygt og vakkert som gjør denne boka til et stort stykke god litteratur.

Leter etter samvittigheten

BOK

ARI FOLMAN og DAVID POLONSKY

Vals med Bashir
Cappelen Damm

Anmeldt av Per Ivar Henriksbø

I vinter gikk filmversjonen av denne boka på kino i Lillehammer. GD ga den terningkast 5. Boka er en tegneserieroman med samme type tegninger som i filmen, og forteller en tro kopi av samme historie. Men bok gir ytterligere anledning til å dvele; det er en sterk fortelling. «Vals med Bashir» handler om tidligere israelske soldater som går opp glemte stier. De leter opp minnene etter hva som skjedde og det de var med på under krigen mot Libanon i 1982. Da invaderte Israel naboen i nord etter skyting over grensa. De marsjerte helt opp til Beirut.

President i Libanon var den kristne falangisten Bashir Gemayel, og boka er avledet og inspirert av navnet hans.

Det israelerne foretok seg av overgrep og militære aksjoner, og rollen som passiv tilskuer til falangistenes massakre i de palestinske flyktningleirene Sabra og Shatila, er valsen med presidenten. Han ble skutt og drept, og det har vært hevdet at det var dette drapet som utløste massakren. Bokas hovedperson har «glemt» det som skjedde, men vonde og vanskelige drømmer får ham til å oppsøke gamle bekjente fra Libanon-tiden. Og det er gjennom samtaler med dem han begynner gradvis å erindre.

Som filmen er boka utstyrt med fotografier fra Sabra og Shatila, etter massakren, på slutten. «Vals med Bashir» er viktig så vi ikke skal glemme det som skjedde da et sted mellom 800 og 1.400 (anslagene variere) palestiner ble dratt ut av sine skur og regelrett henrettet i en av midtøstenkrigens best kjente massakrer.

“Alt dette er basert på fakta.”